

Partea I

Partea I

Partea I

1

După atac

319 DÎ

Marele corn sună.

Arlen își întrerupsese munca, ridicându-și privirea către cerul zorilor, decolorat până la culoarea levănțicii. Ceața continua să atârne în aer, aducând cu sine un mult prea familiar gust acru, deprimant. În măruntaie îi cresc o spaimă tăcută în timp ce aștepta în liniștea dimineții, sperând că nu fusese decât închipuirea lui. Avea unsprezece ani.

Urmă o pauză, apoi cornul sună de două ori, într-o succesiune rapidă. O dată lung și de două ori scurt însemna sud și est. Pâlcul de lângă Pădure. Tatăl lui avea prieteni printre oamenii din Pâlc. În spatele lui Arlen, ușa casei se deschise, și știu că mama lui era acolo, acoperindu-și gura cu mâinile.

Se întoarse la muncă, neavând nevoie să i se spună să se grăbească. O parte dintre treburile grele puteau s-aștepte o zi, dar toate vitele trebuiau hrănite și vacile trebuiau mulse. Lăsă animalele în grajduri și deschise șurile cu fân, le dădu zoaie porciilor și alergă s-aducă un ciubăr de lemn pentru lapte. Mama lui

– Câți au pierit? întrebă Jeph, deși nu părea cu adevărat dornic să afle.

– Douăzeci și șapte, răspuse Selia.

Lui Silvy i se tăie atunci răsuflarea și-și acoperi gura, ochii umplându-i-se de lacrimi. Jeph scuipă iarăși.

– Sunt supraviețuitori? întrebă el.

– Câțiva. Manie, răspuse Selia, arătând cu toiagul către un băiat care fixa cu privirea rugul funerar, a alergat tocmai până la mine acasă, pe întuneric.

Silvy icni. Nimeni nu mai alergase vreodată pe o distanță atât de mare scăpând cu viață.

– Glifele de pe casa lui Brine Cutter au rezistat aproape toată noaptea, continuă Selia. El și familia lui au văzut totul. Alți câțiva au fugit de miezingi și s-au refugiat acolo, până când s-au răspândit flăcările și le-a luat foc acoperișul. Au rămas în casa care ardea până când au început să crape grinzile, apoi și-au încercat norocul afară, cu câteva minute înainte de-a răsări soarele. Miezingii i-au ucis pe Meena, soția lui Brine, și pe fiul lor Poul, dar ceilalți au scăpat. Arsurile se vor vindeca, iar copiii se vor reface cu timpul, dar restul...

Nu era nevoie să-și încheie fraza. Supraviețuitorii unui atac al demonilor aveau un fel al lor de a muri la scurt timp după aceea. Nu toți, și nici cei mai mulți, dar destul de mulți. Unii își luau singuri viața, iar ceilalți priveau pur și simplu în gol și refuzau să mănânce și să bea până când se prăpădeau. Se spunea că unui atac al demonilor nu-i supraviețuiai cu adevărat decât după ce trecea un an și-o zi.

– Au mai rămas o duzină despre care nu știm nimic, adăugă Selia, cu foarte puțină speranță în glas.

– O să-i scoatem dintre dărâmături, încuviință Jeph cu voce îndârjită și cu ochii la casele prăbușite, dintre care unele încă mai ardeau mocnit.

Tăietorii de lemne își construiau locuințele în special din piatră, ca să se apere de incendii, dar până și piatra ardea dacă glifele dădeau greș și dacă în același loc se adunau destul de mulți demoni ai focului.

Jeph li se alătură celorlalți bărbați și câtorva femei mai puternice, care îndepărtau molozul și cărau morții cu roabele până la rug. Leșurile trebuiau arse, firește. Nimeni nu-și dorea să fie îngropat în același pământ din care ieșeau demonii în fiecare noapte. Cu mânecele robei suflecate, dezgolindu-i brațele vânoase, Veghetorul Harral îi ridica el însuși pe toți, rând pe rând, și îi așeza pe rug murmurând rugăciuni și trasând glife în văzduh în vreme ce flăcările începeau să-i mistuie.

Silvy li se alătură celorlalte femei, care adunau laolaltă copiii mai mici și îngrijeau răniții sub privirile atente ale Culegătoarei de Ierburi a Pârâului, Coline Trigg. Dar niciun fel de iarbă nu putea domoli durerea supraviețuitorilor. Brine Cutter, căruia i se mai spunea și Brine Spete Late, era un bărbat cât un urs, care râdea de obicei zgomotos și care obișnuia să-l arunce pe Arlen în sus ori de câte ori veneau să cumpere lemn. Acum stătea în cenușa de lângă ruinele casei sale, lovindu-și cu încetineală capul de perețele înnegrit. Murmura ceva pentru sine însuși și își ținea brațele strâns înfășurate în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

Alături de ceilalți copii puși la treabă, Arlen căra apa și căuta prin mormanele de lemne bucăți care ar mai fi putut fi folosite. Mai aveau în față câteva luni de căldură, dar nu mai era destul timp ca să taie lemn suficient pentru întreaga iarnă. Aveau să ardă din nou balegă, umplând casa de duhoare.

Arlen simți un nou val de vinovăție. Nu se afla pe rug, nici nu-și legăna capul, șocat fiindcă pierduse totul. Soarta putea să-ți rezerve lucruri mult mai rele decât o casă puțină a balegă.

Pe măsură ce ziua înainta către amiază, soseau tot mai mulți săteni. Aducându-și cu ei familiile și toate proviziile de care se

puteau lipsi, veneau din Copca de Pescuit și din Piața Satului; veneau din Dealul lui Boggin și din Mlaștina Cleioasă. Iar alții tocmai din Straja de Vest. Și Selia îi întâmpina rând pe rând, dându-le veștile triste și punându-i apoi la muncă.

Cu peste o sută de mâini de lucru, oamenii își dublară eforturile, jumătate din ei continuând să sape, pe când ceilalți se ocupau de singura construcție din Pâlc care mai putea fi salvată: casa lui Brine Cutter. Selia îl luă pe acesta de acolo, susținându-i cumva trupul uriaș în timp ce se împleticea, în vreme ce bărbații îndepărtară molozul și începură să aducă alte pietre. Câțiva își luară instrumentele de care aveau nevoie și începură să picteze glife noi, iar copiii clădeau un acoperiș din paie. Casa avea să fie refăcută până la căderea nopții.

Arlen fusese pus să care lemn împreună cu Cobie Fisher. Copiii adunaseră o grămadă impresionant de mare, deși nu reprezenta decât o mică parte din ceea ce se pierduse. Cobie era un băiat înalt, robust, cu bucle negre și brațe păroase. Se bucura de popularitate printre ceilalți puștani, dar și-o câștigase pe seama altora. Puștini cutezau să țină piept insultelor lui, iar numărul celor care nu se temeau de loviturile lui era încă și mai mic.

Cobie îl torturase pe Arlen ani de-a rândul, iar restul copiilor îi cântaseră în strună. Ferma lui Jeph se afla în cel mai dinspre miazănoapte punct al Pârâului, departe de Piața Satului, unde erau tentați cu toții să se adune, astfel încât Arlen își petrecea timpul cutreierând de-a lungul apei de unul singur. Celorlalți li se păruse corect să-l sacrifice, lăsându-l pradă furiei lui Cobie.

Ori de câte ori se ducea Arlen la pescuit sau ori de câte ori trecea prin Copca de Pescuit în drumul său către Piața Satului, Cobie și prietenii lui păreau să afle și-l așteptau la întoarcerea acasă, mereu în același loc. Uneori se mulțumeau doar să-l insulte sau să-l îmbrâncească, dar alteori ajungea la ai lui plin de sânge și de vânătăi, iar Silvy îl certa fiindcă se bătuse.

Până la urmă, Arlen se săturase. Ascunsese în locul acela un băț gros și, când se întâmplase să fie din nou atacat de Cobie și de șleahta lui, se prefăcuse că o rupe la fugă, pentru a-și scoate arma la iveală ca din pământ și a se întoarce rotind-o.

Cobie fusese pocnit primul, lovitura puternică lăsându-l plângând în țărână, cu sânge țâșnindu-i dintr-o ureche. Willum se alesese cu un deget rupt, iar Gart șchiopătase mai bine de o săptămână. Întâmplarea nu-l făcuse pe Arlen mai popular printre ceilalți copii și tatăl său îi trăsese o bătaie, dar băieții nu-l mai sâcâiseră niciodată. Chiar și acum, Cobie se ținea departe de el și tresărea ori de câte ori Arlen făcea câte o mișcare bruscă, deși era mult mai voinic decât el.

– Supraviețuitori! strigă pe neașteptate Bil Baker de lângă una dintre casele dărâmate de la marginea Pâlcului. Îi aud, sunt blocați în pivnița cu rădăcinoase!

Toată lumea își lăsă imediat treburile baltă și se grăbi într-acolo. Îndepărtarea molozului ar fi durat prea mult, așa că bărbații începură să sape, aplecându-și spinările cu un zel tăcut. Izbutiră în curând să spargă peretele pivniței și traseră supra-viețuitorii afară. Erau murdari și îngroziți, dar cât se putea de vii. Trei femei, șase copii și un bărbat.

– Unchiule Cholie! strigă Arlen, iar mama lui alergă într-acolo cât ai clipi și-și luă în brațe fratele, care se împleticea ca un bețiv.

Arlen li se alătură în fugă și se strecură sub celălalt braț al bărbatului, ajutându-l să-și țină echilibrul.

– Frate, ce cauți aici? întrebă Silvy.

Cholie își părasea rareori atelierul din Piața Satului. Arlen își auzise mama povestind de o mie de ori cum conduseseră împreună atelierul acela, moștenit de la tatăl ei, înainte de a începe Jeph să-și strice înadins potcoavele cailor ca să-și ajungă la ea, să-i poată face curte.

– Am venit s-o curtez pe Ana Cutter, mormăi bărbatul. Se trase de păr, din care-și smulsesese deja câteva smocuri. Tocmai deschiseserăm adăpostul când au trecut peste glife...

I se muieară genunchii și greutatea lui îi trase pe Silvy și pe Arlen în jos. Îngenunchea în țărână, începu să plângă.

Arlen se uită la ceilalți supraviețuitori. Ana Cutter nu era printre ei. Privi copiii trecând și i se puse un nod în gât. Îi cunoștea pe toți, le cunoștea familiile, știa cum arătau casele lor pe dinăuntru și ce nume aveau animalele lor. În treacăt, le întâlnește pentru o clipă privirile și trăiește atacul, deslușit prin ochii lor. Se văzu pe sine însuși înghesuit într-o gaură îngustă din pământ, în vreme ce aceia care nu puteau să ncapă înăuntru se întorceau să nfrunte miezingii și focul. Începu brusc să suspine, nereușind să se oprească decât după ce-l plesni Josep peste spate, făcându-l să-și vină în fire.

La jumătatea zilei, tocmai terminau de mâncat o masă rece, când auziră un corn sunând în celălalt capăt al Pârâului.

– Nu de două ori în aceeași zi! suspină Silvy, cu râsuflarea tăiată, acoperindu-și gura.

– Pfui, mormăi Selia. Ziua-n amiaza mare? Folosește-ți capul, femeie!

– Atunci ce...?

Selia nu-i mai dădu atenție, ci se ridică să caute un cornist care să răspundă. Keven Marsh avea cornul pregătit, așa cum stătea în obiceiul oamenilor din Mlaștina Cleioasă. Acolo era ușor să te pierzi de ceilalți, și nimeni nu voia să rătăcească, dezorientat, până când se trezeau demonii smârcurilor. Keven intona câteva note, suflând cu obrazii umflați ca o gușă de broască.

– E cornul unui Mesager, o lămuri Coran Marsh pe Silvy. Avea barba căruntă și era Vorbitorul Mlaștinii Cleioase și tatăl lui Keven. Probabil c-a văzut fumul. Keven îi spune ce s-a-n-tâmplat și unde e toată lumea.

– Un Mesager primăvara? se miră Arlen. Credeam că vin toamna, după recoltă. Abia am încheiat semănatul luna trecută!

– Toamna trecută n-a venit niciunul, spuse Coran, scuișând, prin golul lăsat de un dinte lipsă, un suc spumos, maroniu, din rădăcina pe care o mesteca. Ne temeam să nu se fi-n-tâmplat ceva. Și ne gândeam că la toamnă s-ar putea să nu sosească niciun Mesager care să ne-aducă sare. Sau că miezingii au luat în stăpânire Orașele Libere și-am rămas izolați.

– Miezingii n-au izbutit niciodată să pătrundă-n Orașele Libere, zise băiatul.

– Arlen, ține-ți gura! șuieră Silvy. E mai vârstnic decât tine.

– Lasă-l să vorbească, zise Coran. Ai fost vreodată-ntr-un oraș liber, băiete?

– Nu, recunosc Arlen.

– Cunoști pe cineva care-a fost?

– Nu.

– Atunci de ce crezi că le știi atât de bine pe toate? întrebă Coran. Nimeni n-a fost acolo, în afară de Mesageri. Ei sunt singurii care cutează să nfrunte noaptea, mergând atât de departe. Cine poate spune că Orașele Libere sunt niște locuri altfel decât Pârâul? Dacă miezingii pot ajunge la noi, pot ajunge și la ei.

– Bătrânul Porcu e din Orașele Libere, zise Arlen.

Rusco Porcu era cel mai bogat dintre oamenii locului. Prăvălia satului, inima negoțului din Pârâul lui Tibbet, îi aparținea.

– Așa e, răspunse Coran, și bătrânul Porcu mi-a mărturisit, cu ani în urmă, că o singură călătorie i-a fost de-ajuns. Avusese de gând să se-ntoarcă după câțiva ani, dar a zis că nu merita să riște. Așa că-ntreabă-l dacă Orașele Libere sunt un loc mai sigur decât oricare altul.

Arlen refuza să-i dea crezare. În lume trebuiau să existe și locuri sigure. Dar imaginea lui însuși, azvârlit în pivniță, îi trecu

din nou prin minte și știu că noaptea nu erai nicăieri cu adevărat ferit de pericol.

Mesagerul sosi peste o oră. Era un bărbat înalt, între treizeci și treizeci și cinci de ani, cu părul castaniu, tuns scurt și o cu barbă scurtă, stufoasă. Pe umerii lui lași se drapa o cămașă de zale metalice, și purta o mantie lungă, neagră, pantaloni bufanți din piele groasă și cizme. Iapa lui murgă, cu părul lucios, era un cal de luptă. De șa era agățată o împletitură de curele care susținea mai multe sulite de lungimi diferite. Când se apropie, văzură că avea fața înnegurată, dar își ținea spatele drept, cu mândrie. Cercetă din priviri mulțimea și o descoperi cu ușurință pe Vorbitoarea care stătea în picioare împărțind porunci. Își întoarse calul spre ea.

La câțiva pași în urma lui, într-o căruță plină cu poveri grele, trasă de doi catări de un cafeniu-închis, venea Saltimbancul. Purta haine din petice de culori diferite, toate foarte vii, iar pe banchetă, lângă el, se odihnea o scripcă. Avea părul de o culoare spălăcită, de morcov, așa cum Arlen nu mai văzuse până atunci, pielea îi era atât de albă, încât s-ar fi zis că nu fusese nicicând atinsă de vreo rază de soare. Stătea cu umerii căzuți, părând de-a dreptul extenuat.

Mesagerul venea o dată pe an, întotdeauna însoțit de un Saltimbanc. Iar copiii și o parte dintre adulți îl considerau pe acesta din urmă cel mai important dintre cei doi. Și, de când ținea Arlen minte, fusese mereu unul și același, un bărbat cărunt, dar sprinten și plin de vioieșie. Cel nou era mai tânăr și părea ursuz. Copiii alergară imediat la el, și atunci își înălță privirea, înfrângerea care i se citise pe chip dispărând cu atâta iuțeală, încât Arlen începu să nu mai fie sigur c-o deslușise vreodată. Saltimbancul sări din căruță cât ai clipi și mingile lui colorate începură să se rotească în aer, primite de copii cu urale.

Ceilalți, printre care și Arlen, își lăsară baltă treburile, îndreptându-se spre nou-veniți. Selia se răsuci spre ei, neînduplecată.

– Ziua nu se lungește fiindcă-a venit Mesagerul, se răsti ea. Înapoi, la lucru.

Unii bodogăniră, dar toată lumea se întoarse la muncă.

– Tu, nu, Arlen, zise Selia, tu vino-ncoace.

Băiatul își luă ochii de la Saltimbanc și se îndreptă spre ea, la fel ca și Mesagerul.

– Selia Stearpa? întrebă acesta.

– Numai Selia e de-ajuns, răspunse ea, strâmbând din nas.

Bărbatul făcu ochii mari și se împurpură la față, obrații palizi înroșindu-i-se puternic deasupra bărbii. Sări din șa și se înclină adânc.

– Îmi cer scuze. Am vorbit fără să gândesc. Graig, Mesagerul vostru obișnuit, mi-a spus că așa te numești.

– Sunt încântată să aflu ce gândește Graig despre mine, după atâția ani, zise ea, fără să pară cătuși de puțin încântată.

– Ce gândea, o corectă Mesagerul. A murit, doamna mea.

– A murit? întrebă Selia brusc întristată. A fost...?

Mesagerul clătină din cap.

– O răceală l-a doborât, nu miezingii. Eu sunt Ragen, Mesagerul vostru din acest an, ca o favoare pentru văduva lui. Ghilda o să v-aleagă un alt Mesager începând din toamna următoare.

– Un an și jumătate până la noul mesager? întrebă Selia, părând gata să facă scandal. Fără sarea din toamnă, abia am izbutit să trecem de iarna trecută, adăugă. Știu că voi, în Miln, nu vă faceți griji pentru asta, dar jumătate din proviziile noastre de carne și de pește se strică dacă nu sunt conservate așa cum trebuie. Și cum rămâne cu scrisorile noastre?

– Îmi pare rău, doamna mea, zise Ragen. Cătunele voastre sunt la o mare distanță de drumurile principale, și e costisitor să plătești an de an un Mesager pentru o călătorie de o lună și ceva. În ghilda Mesagerilor au rămas prea puțini oameni, fiindcă Graig s-a ales cu răceala aia.

Chicoti și clătină din cap, dar observă că Selia se întunecase la față.

– Nu mi-o lua în nume de rău, doamnă, adăugă el. A fost și prietenul meu. Numai că... nu prea mulți dintre noi, Mesagerii, mor având un acoperiș deasupra capului, un pat sub ei și o soție tânără alături. Noaptea ne vine de obicei de hac înaintea asta, înțelegi?

– Da, zise Selia. Ai o soție, Ragen? Întrebă apoi.

– Da, deși, spre încântarea ei și spre durerea mea, îmi văd mai des iapa decât mireasa.

Râse, nedumerindu-l pe Arlen, căci băiatului nu i se părea amuzant să ai o soție căreia nu-i păsa de tine.

Selia nu păru să observe asta.

– Dar dacă n-ai putea s-o vezi deloc? Întrebă. Dacă de ea nu te-ar lega decât scrisorile primite o dată pe an? Cum te-ai simți aflând că misivele voastre vor mai întârzia încă șase luni? În satul nostru sunt câțiva oameni cu rude în Orașele Libere. Plecate cu un Mesager sau altul, unele chiar cu două generații în urmă. Oamenii ăștia nu se vor întoarce acasă, Ragen. Scrisorile sunt tot ce-avem de la ei și tot ce au ei de la noi.

– Sunt într-un tot de acord, doamna mea, dar nu hotărâsc eu. Ducele...

– Dar la întoarcere vei vorbi cu ducele, da?

– Voi vorbi, făgădui el.

– Să scriu mesajul? Întrebă Selia.

Ragen zâmbi.

– Cred că-l pot ține minte, doamna mea.

– Ai grijă s-o faci.

Ragen se înclină din nou, încă și mai adânc.

– Îmi cer iertare fiindcă-am venit într-o astfel de zi, de neagră întristare, spuse, cu o scurtă privire către rugul funerar.

– Nu poți stabili când să vină ploaia, sau vântul, sau frigul, zise Selia. Sau miezingii. Viața trebuie să meargă înainte, în ciuda tuturor acestora.

– Viața merge înainte, încuviință Ragen, dar, dacă eu sau Saltimbancul meu putem ajuta într-un fel sau altul... am spatele puternic și am bandajat de multe ori răni făcute de miezingi.

– Saltimbancul tău ne-ajută deja, spuse Selia, arătând cu o mișcare a capului către tânărul care cânta și-și făcea scamatoriile, ține copiii ocupați în timp ce rudele lor își văd de treabă. Cât despre tine, în următoarele câteva zile, eu voi avea foarte multe de făcut, dacă vrem să ne revenim după pierderea suferită. N-o să am timp să-mpart scrisorile și să le citesc pe ale aceluia care n-au învățat s-o facă.

– Le pot citi eu celor care nu se descurcă, doamna mea, se oferi Ragen, dar nu vă cunosc satul destul de bine ca să le pot duce fiecăruia.

– N-o să fie nevoie, răspuse ea, trăgându-l pe Arlen mai în față. El, Arlen, o să te conducă la prăvălia din Piața Satului. Dă-i scrisorile și pachetele lui Rusco Porcu, odată cu sarea. Odată ce vor afla că e acolo, cei mai mulți vor veni degrabă, și Rusco e unul dintre puținii oameni din oraș care cunosc literele și cifrele. Bătrânul șarlatan o să se plângă și-o să insiste să fie plătit, dar să-i spui că, la vreme de restriște, tot orașul trebuie să pună umărul. Să-i zici să dea scrisorile și să le fie citite celor care nu le pot citi singuri, altminteri, data viitoare când o să vrea tot satul să-i arunce o funie în jurul gâtului, eu una n-o să mai mișc nici măcar un deget.

Ragen o privi cu atenție, poate încercând să-și dea seama dacă glumea, dar fața ei împietrită nu trăda nimic.

– Grăbiți-vă, adăugă Selia. Puneți-vă picioarele în mișcare și-o să izbutiți să vă-ntoarceți când o să se pregătească toată lumea să plece la adăpost pe timpul nopții. Dacă tu și Saltimbancul nu vreți